

Sygn. akt VI A Ca 1474/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Urszula Wiercińska

Sędzia SA – Małgorzata Manowska (spr.)

Sędzia SO del. – Aleksandra Kempczyńska

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o umorzenie postępowania egzekucyjnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 18 czerwca 2012 r., sygn. akt III C 624/08

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

VI A Ca 1474/12

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2008 r. powód M. T. wniósł pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 172/95, prowadzonego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Dworze Mazowieckim.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 30 sierpnia 1993 r. pomiędzy M. T. – właścicielem Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...) a Bankiem (...) S.A., działającym jako lider konsorcjum w oparciu o umowę w sprawie konsorcjum bankowego zawartą 27 sierpnia 1993 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) a Bankiem (...) S.A., zawarta została umowa kredytowa nr (...). Kredyt w kwocie 960.000,00 zł został zabezpieczony wpisem hipoteki na nieruchomości rolnej położonej we wsi S., gmina C., składającej się z działek ewidencyjnych o numerach (...) o łącznym obszarze 12 hektarów 75 arów, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...). Ponadto zabezpieczeniem wierzytelności były weksle

in blanco wystawione przez powoda. W dniu 17 listopada 1993 r. powód zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. kolejną umowę kredytową nr (...). Z tytułu tej umowy kredytowej wierzytelność zabezpieczona jest hipoteką przymusową w kwocie 1.310.650,00 zł, ustanowioną na nieruchomości położonej w B..

W związku z niespłaceniem części zobowiązań kredytowych wynikających z umowy kredytowej nr (...), Bank S.A. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Dworze Mazowieckim o wszczęcie przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego. Bank domagał się na podstawie wyciągów z ksiąg (...) Banku (...) i Banku (...) S.A. wyegzekwowania łącznej kwoty głównej zadłużenia – 960.000,00 zł (w tym 500.000,00 zł na rzecz (...) Bank S.A.), odsetek zapadłych – 192.375,78 zł (w tym 94.993,19 zł na rzecz (...) Bank S.A.) oraz odsetek karnych – 861.463,34 zł (w tym 492.915,48 zł na rzecz (...) Bank S.A.).

Komornik przy Sądzie Rejonowym w Nowym Dworze Mazowieckim wszczął przeciwko powodowi egzekucję pod sygn. akt KM 172/95, na kwotę zadłużenia z tytułu należności głównej – 960.000,00 zł oraz z tytułu odsetek – 1.053.839,12 zł.

Wierzytelność (...) Banku (...) w kwocie 460.000 zł. stanowiąca 47,9 % kwoty udzielonego kredytu, tj. kwoty 960.000 zł, została przeniesiona na mocy umowy cesji wierzytelności kredytowych z dnia 19 marca 1997 r. na rzecz (...) Banku (...) S.A.

Na dzień 12 października 1999 r. zadłużenie powoda w stosunku do (...) Bank S.A. wynosiło 960.000,00 zł. z tytułu umowy kredytowej nr (...) oraz 100.000,00 zł z tytułu umowy kredytowej nr (...). Łącznie z odsetkami na ten dzień powód zalegał z zapłatą kwoty 3.448.145,04 zł. z tytułu umowy kredytowej nr (...) oraz 364.807,57 zł. z tytułu umowy kredytowej nr (...).

W dniu 12 października 1999 r. syndyk masy upadłości wierzyciela (...) Bank S.A. zawarł z powodem dwie ugody, na podstawie których powód zobowiązał się z tytułu umowy kredytowej nr (...) spłacić cały kapitał w kwocie 960.000,00 zł., koszty komornicze w kwocie 7.134,00 zł. oraz 20% odsetek, tj. łącznie kwotę 1.456.202,20 zł. w terminie do 15 grudnia 2000 r. Z tytułu kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) z 17 listopada 1993 r. powód zobowiązał się spłacić kwotę 100.000,00 zł. (kapitał) oraz 20% odsetek w terminie do 15 grudnia 2000 r.

Na poczet wykonania ugody z 12 października 1999 r., w dniu 21 października 1999 r. powód wpłacił wierzycielowi kwotę 70.000,00 zł. Następnie dokonał na rzecz wierzyciela wpłaty kwoty: 70.000,00 zł., 65.000,00 zł. i 12.000,00 zł.

W dniu 3 sierpnia 2000 r. syndyk masy upadłości Banku (...) S.A. w W. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Dworze Mazowieckim wniosek o częściowe umorzenie egzekucji prowadzonej z działek o numerach (...), które za zgodą wierzyciela zostały zbyte, a środki uzyskane ze sprzedaży w kwocie 147.000 zł. otrzymał wierzyciel.

W dniu 3 stycznia 2001 r. w imieniu wierzyciela syndyk masy upadłości wniósł o ograniczenie egzekucji o kwotę 600.060,00 zł. W uzupełnieniu wniosków z 3 sierpnia 2000 r. i 3 stycznia 2001 r. wierzyciel wniósł o umorzenie egzekucji z nieruchomości położonej w S. w przedmiocie działki nr (...), wydzielonej z działki nr (...), która za zgodą wierzyciela została zbyta przez dłużnika na rzecz osoby trzeciej. W piśmie z 5 stycznia 2001 r. syndyk wierzyciela poinformował powoda, że ze spłaconej ogólnie kwoty 507.100,00 zł na konto spłaty kredytu nr (...) zaksięgowano kwotę 70.000,00 zł, a na konto spłaty kredytu nr (...) zaksięgowano kwotę 437.100,00 zł.

W dniu 18 kwietnia 2002 r. wierzyciel wniósł o umorzenie egzekucji z nieruchomości położonej w S. w przedmiocie działki nr (...), wydzielonej z działki nr (...), która za zgodą wierzyciela została zbyta przez dłużnika na rzecz osoby trzeciej.

W dniu 18 kwietnia 2002 r. powód sprzedał na rzecz (...) Sp. z o.o., za zgodą syndyka (...) Bank S.A. w upadłości jedną z zabezpieczonych działek o nr (...), wchodzącej w skład nieruchomości położonej we wsi S.. Kwota uzyskana ze sprzedaży w/w działki w wysokości 40.000,00 zł. została przekazana syndykowi na poczet zadłużenia.

W 2004 r. powód zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. umowę restrukturyzacji zadłużenia i wywiązał się ze stosownych zobowiązań z niej wynikających.

W trakcie prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi, w dniu 28 maja 2004 r. pozwana zawarła z syndykiem masy upadłości Banku (...) S.A. w upadłości z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której syndyk masy upadłości wierzyciela sprzedał na rzecz pozwanej wierzytelności pieniężne przysługujące mu w stosunku do powoda, wynikające z tytułu umów kredytowych nr (...) należnych od powoda z tytułu umów kredytowych nr (...).

Na dzień 14 maja 2004 r. zadłużenie powoda wynosiło kwotę główną – 156.421,00 zł, odsetki od poszczególnych rat – 710.658,04 zł, koszty upomnień – 200 zł, tj. łącznie 867.279,04 zł oraz kwota kolejnych odsetek w łącznej wysokości 978.433,40 zł.

Od dnia dokonania cesji wierzytelności na rzecz pozwanego powód nie dokonał żadnej wpłaty na poczet istniejącego długu.

Powód wielokrotnie bezskutecznie wnosił o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie I Km 172/95.

Na wniosek wierzyciela (...) Banku (...) w W. postanowieniem z 4 lutego 2009 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w części roszczeń objętych tytułem wykonawczym – Wyciągiem z ksiąg (...) Banku (...) w W. z 8 listopada 1995 r.

Na wniosek dłużnika w zawiadomieniu z 23 października 2009 r. komornik podał aktualny stan zadłużenia na kwotę 4.373.901,10 zł. oraz dalsze odsetki i koszty.

W dniu 12 sierpnia 2008 r. pozwana zawarła z L. K. i F. W. umowę cesji wierzytelności w kwocie nie niższej niż 2.270.658,00 zł wynikającej z nabycia wierzytelności od Banku (...) S.A. w upadłości za kwotę 250.000,00 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że w dacie wszczęcia egzekucji obowiązywał art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe. Zdaniem Sądu I instancji, powód nie dotrzymał warunków ugody z 15 października 1999 r. i tym samym jego zadłużenie wróciło do stanu sprzed jej podpisania, z zarachowaniem dokonanych wpłat na pomniejszenie długu.

Jako podstawę główną żądania pozwu powód wskazał art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe w związku z art. 51 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów. Jako podstawę ewentualną żądania powód wskazał art. 840 k.p.c. w zw. z art. 840² k.p.c., zgodnie z którym jeżeli egzekucja prowadzona jest na podstawie tytułu egzekucyjnego lub innego dokumentu, któremu nie nadaje się klauzuli wykonalności do ochrony praw dłużnika stosuje się odpowiednio przepisy art. 840 k.p.c. oraz art. 843 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał, że przyjęta przez powoda główna podstawa prawna dochodzonego roszczenia, tj. art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe w związku z art. 51 ust.1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (j.t. Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 569 ze zm.) jest prawidłowa. Bankowy tytuł wykonawczy, na podstawie którego prowadzono egzekucję przeciwko powodowi, powstał pod rządami ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.) i w tym czasie wszczęta została egzekucja. Stosownie do art. 53 ust. 2 wymienionej ustawy, wyciągi z ksiąg bankowych oraz inne dokumenty związane z dokonywaniem czynności bankowych, stwierdzające zobowiązanie na rzecz tych banków i zaopatrzone w oświadczenie, że oparte na nich roszczenia są wymagalne, miały moc tytułów wykonawczych bez potrzeby uzyskiwania dla nich sądowych klauzul wykonalności. Utrata mocy obowiązującej danego przepisu, nie oznacza wykluczenia możliwości jego zastosowania w przyszłości w odniesieniu do oceny faktów (zachowań) zaistniałych w dacie obowiązywania tego przepisu. Zdaniem Sądu Okręgowego, wejście w życie nowego Prawa bankowego pozostaje bez wpływu na postępowanie egzekucyjne, wszczęte przed dniem 1 stycznia 1998 r. na podstawie bankowego tytułu wykonawczego. Zgodnie z art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 r. o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów

(j.t. Dz. U. z 2009 r., Nr 67, poz. 569 ze zm.) do postępowań egzekucyjnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, na podstawie wyciągów z ksiąg bankowych oraz innych dokumentów związanych z dokonywaniem czynności bankowych, stwierdzających zobowiązanie na rzecz tych banków i zaopatrzonych w oświadczenie, że oparte na nich roszczenia są wymagalne, mających moc tytułów wykonawczych bez potrzeby uzyskiwania dla nich sądowych klauzul wykonalności, stosuje się przepisy dotychczasowe. Przepis ten zawarty został w ustawie obok art. 48, który znowelizował art. 30, 50 i 53 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.), wprowadzając rozwiązania przyjęte następnie w nowym Prawie bankowym w zakresie sposobu dochodzenia przez banki roszczeń. Uchylenie poprzednio obowiązującego Prawa bankowego nie oznacza, zdaniem Sądu I instancji, że z datą uchylecia tej ustawy utracił też moc art. 51 ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów. Aktualnie obowiązujące Prawo bankowe nie zawiera przepisu uchylającego wymieniony art. 51. Utrzymuje on w mocy skutki prawne powstałe w wyniku działania przepisów poprzedniego Prawa bankowego z 1989 r., w jego pierwszym ustępie – z części odnoszącej się do wszczętej przed dniem 1 stycznia 1998 r. egzekucji. Tym samym w niczym nie uchybia on treści art. 181 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, zgodnie z którym do umów zawartych przez banki, w tym do gwarancji bankowych i poręczeń udzielonych przed wejściem w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Artykuł 51 reguluje określony odcinek stosunków powstałych przed dniem 1 stycznia 1998 r., i w tym znaczeniu ma charakter przepisu szczególnego w odniesieniu do wymienionego art. 181.

Sąd Okręgowy wskazał także, że w umowie cesji zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Bank S.A. strony oznaczyły, iż przedmiotem umowy jest wierzytelność przysługująca Bankowi (...) S.A. z tytułu zawartej z powodem umowy kredytu nr (...), a więc określiły stosunek zobowiązaniowy, z którego zbywalna wierzytelność wynikała. Nie było zatem konieczne, zdaniem Sądu I instancji dokładne oznaczenie kwoty cedowanej wierzytelności, bowiem na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, jeżeli nie zastrzeżono w umowie przeniesienia jedynie części wymagalnego zobowiązania. Skoro zatem zbywca nie wskazał zakresu przenoszonych wierzytelności, to znaczy, że przeniósł całą przysługującą mu wobec dłużnika wierzytelność.

Zgodnie z art. 53 ust. 3 Prawa bankowego z 1989 r., dłużnik, w drodze powództwa, może zażądać umorzenia w całości lub w części egzekucji prowadzonej przez banki, jeżeli egzekwowana wierzytelność nie istnieje lub istnieje w kwocie mniejszej albo gdy dłużnik zgłasza wzajemne roszczenia nadające się do potrącenia z wierzytelności egzekwowanej. Skuteczność żądania powoda w tym trybie uzależniona była, jak wskazał Sąd Okręgowy od wykazania przez niego nieistnienia obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.). Zdaniem Sądu I instancji, analiza materiału zebranego w sprawie prowadzi do wniosku, że powód nie sprostował temu obowiązkowi, bowiem nie wykazał, że nie przysługuje wobec powoda wierzytelność będąca przedmiotem egzekucji. W sprawie niniejszej nie sposób przyjąć, że zobowiązanie powoda wygasło na skutek jego zaspokojenia – powód nie przedstawił na tą okoliczność stosownych dowodów. Powód nie dotrzymał warunków udzielenia kredytów, a następnie warunków zawartych w ugodzie. Spłacił część zadłużenia. Nie zostało wykazane, by postępowanie egzekucyjne wykraczało poza granice roszczenia objętego bankowym tytułem wykonawczym. Dług w części niezaspokojonej nadal istnieje i zobowiązany do jego zapłaty jest powód. Dopóki roszczenie wierzyciela nie zostanie w całości zaspokojone nie ma podstaw do umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód.

W apelacji zarzucił:

1. Nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji postępowania dowodowego w pełnym zakresie, w szczególności niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, niewyegzekwowanie udzielenia przez komornika informacji mających wpływ na ustalenie wysokości zadłużenia powoda, nieprzesłuchanie świadka – J. O. oraz brak weryfikacji i odniesienia się do wyliczeń przedstawionych przez powoda;
2. Nie otwarcie rozprawy pomimo dostarczenia przez powoda przed ogłoszeniem wyroku prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim, z którego wynika brak możliwości dokonania skutecznej cesji na rzecz pozwanego;

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Sąd ten bowiem, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie rozpoznał istoty sprawy.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku prawidłowo wskazano, że skuteczność żądania powoda w tym trybie uzależniona była od wykazania przez M. T. nieistnienia obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Sąd I instancji wskazał, że analiza materiału zebranego w sprawie prowadzi do wniosku, że powód nie sprostował temu obowiązkowi, bowiem nie wykazał, że nie przysługuje wobec powoda wierzytelność będąca przedmiotem egzekucji. Uzasadnienie wyroku jednak żadnej analizy materiału dowodowego nie zawiera, gdyż Sąd Okręgowy ograniczył się do stwierdzenia, że powód nie przedstawił **stosownych** dowodów na okoliczność prawdziwości swoich twierdzeń. Nie wskazał jednak, jakie dowody byłyby stosowne i dlaczego dowody przedstawione bądź zawnioskowane przez M. T. nie były wystarczające. Takie uzasadnienie wyroku oddalającego powództwo z powodu jego nieudowodnienia powoduje, w świetle art. 328 par. 2 k.p.c., że wyrok Sądu Okręgowego nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy pominął przy tym, jak słusznie wskazał skarżący część materiału dowodowego i nie zrealizował wszystkich wniosków dowodowych powoda. Zmierzały one do wykazania, że powód wywiązał się z warunków ugód zawartych z (...) Bank S.A. w dniu 12 października 1999 r., a których termin realizacji upływał początkowo 15 grudnia 2000 r. Z tytułu umowy kredytowej nr (...) powód miał spłacić łącznie kwotę 1.456.202,20 zł., a z tytułu umowy nr (...) powód zobowiązał się spłacić kwotę 100.000,00 zł. (kapitał) oraz 20% odsetek, co dawało łącznie kwotę rzędu 150.000 zł. Łącznie zatem z obu ugód M. T. powinien zapłacić wierzycielom ponad 1.600.000 zł. Jest przy tym niesporne, że część pierwszego kredytu (nr (...)) w udziale 47,9 % została spłacona przez powoda na rzecz (...) Banku (...) S.A. w W. w całości (k 432).

Termin natomiast realizacji ugody dotyczącej umowy (...) został przedłużony do dnia 30 czerwca 2001 r., co uszło uwadze Sądu Okręgowego (k 217). Ze złożonych do akt sprawy umów o przejęcie długu zawartych z (...) Bank S.A. wynika, że termin wykonania ugody został ponownie przedłużony o czas spłat rat do października 2001 r.

Na poczet wykonania ugody z 12 października 1999 r. Sąd I instancji zaliczył następujące wpłaty: 70.000,00 zł., 70.000,00 zł., 65.000,00 zł. i 12.000,00 zł. Następnie w dniu 3 sierpnia 2000 r. syndyk masy upadłości Banku (...) S.A. w W. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nowym Dworze Mazowieckim wniosek o częściowe umorzenie egzekucji prowadzonej z działek o numerach (...), które za zgodą wierzyciela zostały zbyte, a środki uzyskane ze sprzedaży w kwocie 147.000 zł. otrzymał wierzyciel.

W dniu 3 stycznia 2001 r. w imieniu wierzyciela syndyk masy upadłości wniósł o ograniczenie egzekucji o kwotę 600.060,00 zł. W uzupełnieniu wniosków z 3 sierpnia 2000 r. i 3 stycznia 2001 r. wierzyciel wniósł o umorzenie egzekucji z nieruchomości położonej w S. w przedmiocie działki nr (...), wydzielonej z działki nr (...), która za zgodą wierzyciela została zbyta przez dłużnika na rzecz osoby trzeciej. W piśmie z 5 stycznia 2001 r. syndyk wierzyciela poinformował powoda, że ze spłaconej ogólnie kwoty 507.100,00 zł na konto spłaty kredytu nr (...) zaksięgowano kwotę 70.000,00 zł, a na konto spłaty kredytu nr (...) zaksięgowano kwotę 437.100,00 zł. Ta informacja Syndyka w oczywisty sposób nie uwzględnia kwoty 600.060 zł. Nie wiadomo także czy i o jaką kwotę została ograniczona egzekucja w związku ze sprzedażą działki (...), do czego doszło już po udzieleniu informacji powodowi przez Syndyka (k 384). To samo dotyczy wniosków wierzyciela z dnia 18 kwietnia 2002 r. o umorzenie egzekucji z nieruchomości położonej w S. w przedmiocie działki nr (...), wydzielonej z działki nr (...), która za zgodą wierzyciela została zbyta przez dłużnika na rzecz osoby trzeciej. Następnie w dniu 18 kwietnia 2002 r. powód sprzedał na rzecz (...) Sp. z o.o., za zgodą syndyka (...) Bank S.A. w upadłości jedną z zabezpieczonych działek o nr (...), wchodzącej w skład nieruchomości położonej we wsi S. (k 389).

M. T. przedstawił własne rozliczenie kredytów (k – 270 oraz 510). Z wyliczeń tych wynika, że warunki ugód zostały wypełnione, co podlegało weryfikacji Sądu I instancji na podstawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy zarzucił powodowi, że nie udowodnił on swojego roszczenia, nie realizując w pełnym zakresie postępowania dowodowego. Dotyczy to przede wszystkim konieczności złożenia przez komornika wyliczenia i wyjaśnienia o jakie kwoty ograniczone zostało postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 172/95 na wniosek wierzyciela bądź na skutek wpłat na podstawie ugód z 1999 r. Komornik zeznając na te okoliczności w zasadzie nie pamiętał żadnych istotnych faktów. Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 29 września 2011 r. oddalił wnioski dowodowe powoda zawarte w piśmie z dnia 7 września 2011 r. jako nic nie wnoszące do sprawy, chociaż dotyczyły one właśnie istoty sprawy (k 498 – 499). Postanowieniem z dnia 18 lutego 2010 r. komornik został zobowiązany do złożenia Sądowi wyjaśnień co do zakresu postępowania egzekucyjnego, jednak postanowienie to nie zostało przez komornika wykonane. Poinformował on, że akta Km 172/95 pozostają w dyspozycji Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim. Na piśmie tym znajduje się nieczytelne zarządzenie. Jeśli komornik nie był w stanie opisać przebiegu postępowania egzekucyjnego co do jego zakresu, to Sąd Okręgowy powinien zażądać przedstawienia przez komornika akt tego postępowania i dokonać jego weryfikacji czy to samodzielnie, czy to przy pomocy biegłego sądowego, a o taki dowód M. T. wnosił w piśmie z dnia 9 marca 2010 r. (k 286). W dniu 15 marca 2010 r. Sąd zwrócił się o nadesłanie akt komorniczych (k 296, 303, 307, 339, 340, 344 – 350). Akta te zostały częściowo skserowane (k 352 i następne). Sąd Okręgowy jednak żadnych wniosków z tych kserokopii nie wyciąga i nie dokonuje wyliczenia zobowiązań powoda przy uwzględnieniu wpłaconych na podstawie ugód kwot, kolejnych ograniczeń postępowania egzekucyjnego, przejęcia długu oraz przedłużania terminów na wykonanie ugód. Sąd Okręgowy nie wyjaśnił jakie znaczenie nadaje postanowieniu komornika z dnia 28 maja 2010 r. (k 467). Sąd I instancji nie odniósł się również w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z jakich przyczyn uznał wnioski powoda za bezzasadne w sytuacji, gdy zarzucił powodowi nie udowodnienie jego roszczeń. Wprawdzie w protokole rozprawy z dnia 29 września 2011 r. znajduje się zapis, że powód cofa pozostałe wnioski dowodowe, jednak M. T. stanowczo zaprzeczył, aby takie oświadczenie złożył. Ponadto wniosek o biegłego został ponowiony w piśmie z dnia 12 października 2011 r. Na rozprawie w dniu 5 czerwca 2012 r. w protokole znajduje się zapis, że powód nie zgłasza wniosków dowodowych, jednak nie można zapisu tego odczytać, że chodzi również o wnioski złożone uprzednio. Procedura cywilna nie przewiduje bowiem „podtrzymywania” wniosków dowodowych, a te, które zostały złożone powinny zostać zrealizowane przy uwzględnieniu brzmienia art. 227 k.p.c.

Ponadto Sąd I instancji powinien wyjaśnić w jakim zakresie umorzone zostało postępowanie egzekucyjne postanowieniem z dnia 28 maja 2010 r. (467). Z postanowienia tego nie wynika jakiegokolwiek ograniczenie wskazywane przez pozwanego (k 492). Zainteresowanie Sądu Okręgowego wzbudzić także powinien wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 5 kwietnia 2012 r. (I C 92/09), który został przesłany faksem przed ogłoszeniem wyroku. Wynika z niego, że z księgi wieczystej (...) wykreślone zostały zarówno wpisy hipoteki jak i wzmianki o postępowaniu egzekucyjnym. Ta informacja powinna skutkować otwarciem rozprawy i sprawdzeniem, czy w ogóle toczy się jeszcze postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 172/95. Może się bowiem okazać, że powództwo M. T. nie zasługuje wprawdzie na uwzględnienie, ale z innych przyczyn.

Rzetelne wyjaśnienie powyższych okoliczności i informacji stanowi istotę sporu istniejącego pomiędzy stronami. Brak takiego wyjaśnienia skutkowało uznaniem przez Sąd Apelacyjny, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 par. 4 k.p.c. orzekł jak na wstępie.